

Mohai V. Lajos

Az alkony-madár

Nyújtózik a kert.
Nyújtózik a rét.
Koldus levelet
szítál rá a szél.
Hegy lejtősödik,
sík távolba lát
hosszú póznán bont
tüzes vitorlát
egy foltnyi felhő –
Fölkúszik árnya,
alkony-madárként
gyullad a tájra
szív dobbanása –
Megcsörren széle,
koldus levelet
szítál a szélbe.

Az utcai lámpa

Az utcán cilinderlámpa,
hosszan nyúlik az árnya
fenyőre, virág-ágyásra,
kerítésdeszkára –
rálát a világra; eleget lát.

MOHAI V. LAJOS (1956) József Attila-díjas költő, író, irodalomtörténész. Legutóbbi könyve: *Utazás a tarkői vicinálison*. Kosztolányi-dolgozatok (Könyvpont Kiadó, 2024).

A házsor

A házsor szegélye a járda köve,
az esőcsatorna szegélye az ég,
a zsindelek púpján felhők ülnek,
és a szélkakast forgatja a szél.

Álom kerülget

Tórhegyén az éjnek paripák sétálnak,
a mennyezet medrét ellepik a tárgyak.
Koponyákra Hold süt, a sóhaj eltéved,
vánkos üregében sűrögnek a tények.
A csillagok ágját kékes por borítja,
a Hold kagylóhéja földuzzad alatta.
Zörgeti perselyét, sámlijára áll,
háttal a tegnapnak trappolva jár.

Ablakrés

a kinti lámpafény, lámpafény
redőny-bordán koppanó kő
holdsütötte zománc-fénycsík
a kinti lámpafény, lámpafény
redőny-bordán zománc-fénycsík
holdsütötte koppanó kő
a kinti lámpafény, lámpafény
az éj gobelin-mezeje
színforgással van tele
az éj telése-fogyása
koppanó kő zománc-fénycsík
holdsütötte redőny-borda
az éj gobelin-mezeje